

Fehér János professzor úr – a MÉBOT örökös tiszteletbeli elnöke – elment!

Tőle szokatlan módon olyat tett, amit életében soha se: fájdalmat okozott!

Fájdalmat mindenkinek, akik szerették, és akiket Ő is szeretett.

Hihetetlen!

Nem lehet elhinni, hogy a világ innenső oldalán már nem találkozhatunk vele. Szemünk láttára engedtek egy koporsót a földbe; a földbe, amelyből vétetett; annak a tájnak földjébe, amely szülőhazája volt, amelyet szeretett, és amelynek szülöttei szerették és tisztelték Őt.

Láttuk a koporsót, sok-sok szál fehér rózsza borította be, mielőtt a föld betakarta.

Szülőfaluja polgárai, Győrújbarát táncsoportjának tagjai népviseletben, barátai, tisztelői dobtak egy-egy szál virágot a koporsóra; beszédek hangzottak el, kórus énekelt búcsúzóul.

Magas egyházi méltóság végezte a temetési szertartást.

És mégis: nem temették el.

Ha kissé görnyedt háttal, fehér köpenyben végig haladva a klinika folyosóján, megérkezne a vezetőségi ülésre, ha a kongresszus megnyitóján öltönyben és nyakkendőben leülne az elnökségi asztalhoz, ha baritonja megszólalna a pohárköszöntőt mondván (melyet sokszor másoknak átengedett) talán még meg sem lepődnénk.

Nem lepődnénk meg, hiszen így történt évek óta, így természetes!

Így *volt* természetes!

Amit nem tudunk természetesnek elfogadni, az az, hogy csak *volt*!

Hogy nem jön szembe a folyosón, hogy nem ül le mellénk az asztalhoz, hogy nem fogja meg a karunkat halk biztatással vagy elismeréssel: jó voltál, jól csináltad!

Tudjuk, hogy nincs itt! Volt ilyen máskor is! Külföldi kongresszus, elfoglaltság másutt.

De tudtuk: majd legközelebb jönni fog, ha jönni tud.

Csak az ész, csak az tudja, hogy nem fog jönni többé! A szív nem fogadja el.

Csak a hit adhat erőt; a hit, hogy a világ kerítésének másik oldalán majd szembe jön velünk, leül mellénk, megfogja a karunkat, és talán megdicsér: jó voltál, jól csináltad!

Jó lenne méltónak lenni a dicséretére!

Hisz tudósnak, orvosnak, embernek lenni, Ő volt az etalon!

Ő az etalon!